

чение на времето, все повече се разгаря, задълбочава, разширява и днес достига до колосални размъри. Борбата на работниците пролетарии се води на икономическа и политическа почва. Икономическата борба се води отъ професионалните работнически съюзи, обединени отъ цѣлия свѣтъ въ синдикаленъ интернационалъ, а политическата — отъ работническите партии, сжщо така обединени въ политически интернационалъ. До империалистическата война синдикалниятъ интернационалъ бѣ единъ; така сжщо и политическиятъ бѣ единъ, известенъ подъ името II Социалистически интернационалъ. Вследствие настаналото разногласие вжтрѣ въ тѣзи интернационали по политиката и тактиката, които сж водили въ надвечерието, презъ и следъ войната, стана разцѣпление. Образуваха се два синдикални интернационали: 1) Амстердамски Синд. Интернационалъ и 2) Червенъ Синд. Интернационалъ или Профинтернъ, и два политически интернационали: 1) II Социалистически Интернационалъ и 2) III Комунистически Интернационалъ. Въ Амстердамския Синдик. Интернационалъ сж организирани предимно работници, които сж социалдемократи или съчувствуватъ на социалъ-демократическата партия, а въ Червения Синд. Интернационалъ — предимно работници комунисти и съчувствениците на комунистическата партия. Както въ единия, така и въ другия синдикални интернационали се числятъ и могатъ да се числятъ и много работници, които сж съ друга идейна и партийна принадлежностъ. Разликата между Амстердамския и Червения синдикални интернационали е тая, че първиятъ е реформистиченъ и въ него главно внимание се обръща върху извоюване на непосредствени придобивки, като издигането и избистрянето на класовото съзнание на пролетариата се оставя на заденъ планъ, когато пъкъ Червениятъ Синдикаленъ Интернационалъ, безъ да се отказва отъ борбата за непосредствени придобивки, обръща голѣмо внимание и върху издигане на класовото съзнание на пролетариата, като му сочи винаги, въ всички случаи и при всички борби, че той трѣбва да се стреми и бори за осъществяването на крайната цель на работническото движение — освобождението на пролетариата отъ игото на капиталистическото класово господство и възтържествуване на безкласовото, на социалистическото общество. Амстердамскиятъ Синд. Интернационалъ е за сътрудничеството съ господаритѣ, съ класата на капиталиститѣ, е ревизионистиченъ. Неговата максима, формулирана отъ Ед. Бернщайнъ, е — движението е всичко, крайната цель — нищо. Червениятъ Синд. Интернационалъ, напротивъ, е противъ класовото сътрудничество и издига на пръвъ планъ непримиримата класова пролетарска борба, която единствена предпазва пролетариата отъ падения, очертава най-ясно физиономията на противната класа и го варди отъ пагубното влияние на схващането, че може да има допирни точки и хармония между интереситѣ на капиталистическата и пролетарската класи.

Извънъ професионалните съюзи на поменатитѣ два синдикални интернационали, сжществуватъ така нареченитѣ *революционни синдикати*, които отричатъ политическиятъ партийни борби, не се борятъ за частични придобивки и сж за радикалната промѣна на днешното капиталистическо общество чрезъ прѣката икономическа борба (*action directe*) на физическия и интелектуаленъ пролетариатъ. Революцион-